

Și totuși e o luptă inegală...

Blacks

Sunt resemnat de lupte declarate
de-un odios și nedorit prezent...
La un spital clădit ca o cetate
se dă asaltul fără precedent.

Spitalul geme fără împăcare
și boala îl lovește fără leac
când Moartea iar aleargă pe culoare
să-și facă din saloane un iatac.

C-un zor bolnav își duce misiunea
ca un comando prins de-al său avânt
pentru un suflet prins de pasiunea
de-a fi la sacrificiu șezământ.

Soldat viteaz, ce grea îți e desaga
umplută cu ale anilor poveri!
Și cât de sângerândă îți e plaga
crestată pe un trup plin de dureri!

Cum să te lupți cu apriga dorință
ce moartea o prezintă portdrapel,
când ești doar trup cuprins de neputință
iar cancerul te mușcă c-un șrapnel?

Doar ochii îți trădează amăgirea
și prin oftat îți cauți aliat,
Îl tot invoci, dar lină ți-e vorbirea,
iar glasul în tăcere s-a blocat.

Mai strângi în pumni o ultimă speranță
și o păstrezi să o oferi cadou
celor ce cred, c-o gravă ignoranță,
că moartea se retrage la depou.

Ai tot luptat pe front cu demnitate,
Din modestie ți-ai făcut un scut.
Un ordin spre etern, pe unitate,
te va însoți în drumul nevăzut.

Dar nu clamezi secreta-i importanță
când moartea te atacă nefiresc.
O floare porți la suflet cu prestanță

e-al meu etern și tainic TE IUBESC!

O luptă inegală este moartea
Și, scumpă mamă, lupta s-a sfârșit...
Să zbori frumos, s-atingi vecinătatea
acelor sfinți ce-n ani te-au plămădit.

Rămân aici, c-o tainică avere,
să te compun, cu drag, din amintiri
Și-atâta timp cât fi-voi în putere,
Tu vei trăi în mine prin simțiri.